

Midnattsropet

Nr 1 1978 • Årg. 18 • Pris kr 3:–

Maranata • Du vår Herre kom!

Polis har överraskat en grupp troende som i hemlighet samlats till möte i skogen. På bilden ser vi hur den sovjetiska polisen just för bort några av dem till förhör.

Vad händer de kristna bakom järnridån?

Se
reportage
sid 12–17

**Pilgrimsskolan och religionsfriheten
i Sverige**

Se sid 9–11

En annorlunda nyårsnatt för många. Med gitarrer i händerna drog en grupp maranataungdomar ut på stan för att sjunga och vittna om Jesus för Stockholms nattmänniskor.

Rapport
Peter Ögren

Överraskande attack mot T-centralen på nyårsnatten

Vi överraskades av andlig förnyelse och välsignelse på själva nyårsafton. Storfamiljerna från Stockholm och Nyköping tillsammans med vännerna i församlingen hade nyårsvaka på Gamla Bro. Det blir inte rättvist att skriva ett torrt referat av en gemenskap som skakade om ordentligt. På söndagsförmiddagsamlingen reste sig broder Hans Karlsson från Nyköping och sa: "Igår kväll hade jag en upplevelse som var det mest skakande jag upplevt sen jag blev frälst. Det var om Jesu tillkommelse." Det var en skakad, väckt och förnyad Hans som talade om sin välsignade upplevelse.

Själv upplevde jag samma sak. Från det ögonblick vi samlades i Brosalen på nyårsafton till helgen var över så var det en väckelse som lyfte mig in i ett nytt förhållande till Jesus och syskonen. Det blev inte mer än ett par timmars sömn på natten men vad gör det då himmelens härlighet är nära. Så hemskt många vackra ord eller stora gester såg vi inte av men Jesu närhet fanns där hela tiden på ett oerhört närgånget sätt.

Om och om igen frågar man sig, nästan yrvaket, "Vad är det här för märklig gemenskap och vad är det för en märklig kraft som bara finns där?" Jag kan avslöja en liten hemlighet. Alldeles före mötet låg jag och brottades på knä. Upplevde både mig själv och allt annat som tomt och misslyckat. Jag tänkte, "Hur skall det gå ikväll." Så kommer man in i gemenskapen i Brosalen och upplever att Jesus är där och fyller på

med ny kraft. I själva syskongemenskapen bor Jesus. Där får vi möta Honom.

Vid ett-tiden på nyårsnatten drog ett lovsjungande och lovprisande Maranatafolk genom ett ganska ödsligt Stockholms centrum. Ett fåtal festklädda människor och några poliser som patrullerade i bil och till fots syntes.

Under språngmarsch passerades Kungsgatan, Hötorget och Sergelgatan. Man gjorde en kort paus, sedan gick färden vidare. Över Klarabergsgatan mot nya riksdagshuset som stod mörkt och övergivet. Inga regeringsledamöter höll välkomsttal då himmelrikets ambassadörer kom på besök så de valde att gå ned på "snedtorget". T.o.m. där var det ganska folktomt men syskonen samlades i en stor ring framför T-centralens dörrar och sjöng: "Det är du Jesus Kristus . . . det är du . . ." Snart samlades några nyfikna och två poliser. Det blev dock inga ingripanden den här kvällen.

Nere vid centralstationen var det en lång taxi-kö som vanligt på helgerna. Ett trettiotal människor stod och väntade. Som en blix från klar himmel dök maranata-skaran upp. Förvånade och överrumplade fick de köande människorna lyssna till några brinnande sånger och en kort appell.

Lika snabbt som man kom, försvann man. Nästa mål var centralstationen. Under jubel vandrade man runt mitt i stora centralhallen. Gud vare lov för dessa välljudande tongångar mitt i denna av skumraskaffärer och mörkrets gär-

ningar så välbesökta hall.

Ut på gatorna igen. Ned till Sheraton. Där blev det inget välbesökt friluftsmöte precis, men syskonen sjöng och lovade Gud. Det var säkert inte särskilt välsett heller. Glädjen strålade i alla fall från brödernas och systrarnas ansikten. Vilken kontrast mot ångesten som ligger likt en tung dimma över Stockholms centrum.

Slutligen blev det ett återbesök i centralens undre värld, nämligen i T-banans centralhall innan Maranatafolket drog hem till Gamla Bro där man samlades till en efternattens, morgonens gemenskap. Ett långbord. Bönens och bordets gemenskap. En kärleksfest med Jesus mitt ibland sitt folk. Nyårsnattens och midnattstidens budskap ljuder klart till oss. Maranata! Jesus kommer snart! Gör dig redo!

En man blev frälst då helgen avslutades på söndagskvällen. Årets första väckelsemöte blev verkligen en väckelse- och frälsningsfest. Jag vet att det var glädje i himmelen för det var himmelsk glädje i våra hjärtan. Riktig hallelujastämning. Slutet förvandlades till ett eftermöte då en skara av barn och äldre kom fram för att få komma loss från gamla förhållanden och in i ett förnyat liv med Jesus. Bön och lovsång. Tårar och skratt. Så fick vi då uppleva att Gud är trofast och ger oss vad våra hjärtan längtar efter. Kom ihåg en sak. Det här är bara början på 1978.

-Hade vi vetat vilka ni var skulle ni inte fått komma!

Rapport från julens fängelsemission

Av
Bo Höglander

— Låt oss fira en annorlunda jul i år, sade det unga teamet på Gamla Bro i Stockholm. Med gitarr och bibel började man besöka en rad fängelser och ålderdomshem.

— Hade jag vetat vilka ni var, så hade ni aldrig fått komma hit. Ni företrädar en alltför extatisk och fanatisk linje som vi inte kan acceptera.

Detta uttalande från chefen för en avdelning på Österåkers fängelseanstalt kan sägas vara betecknande för de flesta anstaltsledningars attityd gentemot oss maranataungdomar och våra besök på anstalter i jul- och nyårshelgen.

Inspirerade över att få komma in på anstalter med Jesu befriande evangelium, sjunga, vittna och överlämna litteratur, kassetter och skivor gjorde vi ett antal besök i närheten av Stockholm och Uppsala.

”sångstund, hm . . .”

I telefonsamtalen lät de flesta anstaltsledningar positiva till ett besök av oss, men i praktiken möttes vi av en annan attityd. Internerna var ofta dåligt informerade, eller visste inget alls. På en öppen anstalt stod vårt besök inprickat i ett uppsatt helgprogram under rubriken ”sångstund, hm . . .”

På en annan, slutan anstalt var vårt besök så illa förberett att man inte läste upp och gav fri passage genom dörrar och korridorer för internerna till samlingsrummet, där vi fick sitta och vänta länge utan att någon kom. Först då vi själva ingrep och påpekade förhållandet, bättre man sig.

Den här sidan av saken uppvägs dock av det faktum att vi gavs möjlighet att ”predika frihet för de fångna” (Luk. 4:18), vara aktiva och besöka fängslade mitt under denna helg då så många ”till minne av Jesu födelse” (?) isolerar sig i hemmet, frossar, ser på TV och förslöas.

På självaste juldagen reste vi i tre packade bilar till Österåker. Bakom dessa jättelika, gråbruntrista betongmurar sjöng vi, först på sjukavdelningen, där vi anvisades att stå i korridoren (!).

Ätta interner fanns på avdelningen, varav endast några få vågade, fick eller kunde (?) ta sig ut i korridoren för att lyssna. Men de övriga hörde oss genom luckorna i celldörrarna . . . Därefter lotsades vi via trappor, långa korridorer och välreglade dörrar till ett samlingsrum på nedre botten, där efter mycket om och men fem intagna och två vårdare infann sig för att lyssna.

På annandagen gick vår färd till två öppna anstalter, Vångdalen och Åby. Här kunde vi slå oss ned i matsalarna och under relativt gemytliga former samtala, svara på frågor, sjunga och vittna och få kontakt med ”killarna”. På den senare anstalten, var attityden en aning fräckare, tyckte vi, men någon dispyt kastade vi oss aldrig in i.

Fick konkurrera med TV

På Asptuna och Svartsjö öppna fängelseanstalter (vi delade oss och åkte en grupp till varje ställe) skulle vi konkurrera med TV och en långfilm. Uppsättningen blev inte bättre av att man prickat in vår sångstund under besöks-tid, då anhöriga och vänner besöker internerna. Vi fick dock ägna oss åt speciellt en ung man som var påtagligt omskakad av vårt besök och vårt budskap.

Peter Ögren, som var med gruppen till samtliga anstalter, vittnade om sin frälsningsupplevelse och sin bakgrund. Under spännt intresse från både vårdare och intagna berättade han bl.a. om en upplevelse i sitt eget liv som inträffade då han efter att ha varit frälst en tid fortfarande avtjänade ett fängelsestraff. En vacker vårdag skådade han ut genom cellfönstret och konstaterade: ”FRIHETEN — den finns inte där ute, den finns här, i mig!”

Med oss var också Elza Benitez, från Dominikanska Republiken, syster till broder Antonio Benitez. Hon har själv i sitt hemland ägnat sig åt uppgiften att besöka fängslade. Med sin utomordentligt vackra sång och sin utstrålning kunde hon vara med och presentera Jesus.

På nyårsdagen kom turen till ett ålderdomshem i Solna. Här var det annorlunda. Ett 100-tal pensionärer satt och väntade i en stor, ljus och trevlig samlings-sal med tända ljus då vi anlände. De lyssnade andäktigt till både tal och sång. Även personalen visade sin uppskattning och bjöd på kaffe med

juldopp. Vi lämnade ett Midnattsrop till var och en, och det togs emot med tacksamhet, för ovanlighetens skull . . .

På de flesta anstalter möttes vi av fördomar och förutfattade meningar om oss och kristen tro. Kyrkor åker ju vanligtvis till anstalter, de gånger det nu sker, för att underhålla med litet sång. Något verkligt frälsningsbudskap med skärpa, konsekvens och överbevisning möts internerna sällan av.

Kyrka uppfattas som identiskt med kristendom. Kristna uppfattas som allmänt skötsamma, moraliska, gärna välbärgade personer, med förtroendeposter i föreningar och samhälle. Kristendom innebär kyrkobesök, välgörenhet, moralisk oförvitlighet och liknande.

Vi hoppas ha bidragit till att slå sönder denna falska bild av sann kristendom den här storhelgen. Genom en besmittande frälsningsglädje, frigjord sång och levande, personliga vittnesbörd om en levande Kristus! Och genom att hänvisa till vårt eget liv, Gamla Bro, församlingen, storfamiljerna, Pilgrims-tjänst — hur evangeliet tar sig konkreta uttryck i vardag, liv och handel.

Trots detta tror vi att den här metoden vi praktiserat inte är den allra bästa, då det handlar om att nå ”anstalts-människor”. Naturligtvis är det en självklarhet att vi ska besöka dem, inte minst i jultid. Men den bästa vägen att komma dem inpå livet är att bli en av dem . . .

Den som själv av en eller annan anledning tvingas tillbringa tid innanför murarna har de bästa förutsättningarna, inte minst psykologiska, att nå just de individerna han har daglig kontakt med med evangelium. Den kontakten blir inte sporadisk och tillfällig, utan daglig, vardaglig och kanske vänskaplig och varaktig. Predikan sker inte bara i ord och sång, utan också i liv ochandel.

Kristna sitter sällan i fängelse

Vi har kanske inte kommit så långt än. Kristna sitter ju sällan i fängelse i Sverige. De tillhör tvärtom etablissemangen med dess kyrkor, föreningar och höga poster på samhällets karriärstegen. Staten är inte längre vilddjuret, som visar sin rätta natur mot allt som förkroppsligar Lammet och den levande kristendomen för dessa ljumma kristna. Den är tvärtom deras understödjare, förhandlingspartner och i bland till och

Forts. sid 5

Barn och väckelse

Av Arne Imsen

Debatten om Pilgrimsskolan har aktualiserat behovet av en redovisning av de skäl som ligger till grund för skolan. Vi publicerar därför ånyo en ledare från nr 9/75, där några av skälen kommer fram.

Barn och väckelse är ett gammalt och mycket tacksamt debattämne. Det har varit uppe i olika sammanhang och även blivit föremål för samhällets uppmärksamhet. När frågan nu kommer igen, så är det i och för sig inte överraskande, men det avslöjar dock någonting nytt. Medvetandenivån är idag mycket lägre, än vad den har varit tidigare. Människor vet allt mindre om religiösa ting, vilket gör att vi håller på att få en ny och mycket vanskelig situation.

Vem är det idag exempelvis som tar upp frågan om himmel och helvete på ett direktgående sätt, utan att svepa in det i teologiska termer? Ja, det förekommer knappast. Säger någon till slut rakt på sak att bibeln talar om ett helvete och ett lidande som aldrig skall ta slut och är det dessutom ett barn som säger det, blir samhällets människovärdande experter fullständigt chockerade.

Det är klart att människor, som är vana vid att höra väl tillrättalagda och snyggt upplagda kristna program i stil med "Hela kyrkan sjunger" blir omtumlade.

Samhället som uppfostrare

Frågan om barn och väckelse har varit ett ämne det stått strid omkring i alla tider.

Barnen hör familjen till. Vi märker dock att villkoren för familjens existens håller på att undermineras, så att familjen börjar förlora sitt inflytande i samhället. Tyngdpunkten håller i många väsentliga avseenden på att flyttas från familjen till samhället. Ur profetisk synvinkel är det ett led i den historiska utvecklingen för att det som i den yttersta tiden är förutsagt skall kunna ske.

I Matt. 24:12 står det: "Och därige-

nom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna."

Det här är inte ett teologiskt uttryck, som begränsar sig till en viss sektor av tillvaron, så att det skulle handla om laglöshet bland de kristna. Det är laglöshet utav en helt annan karaktär. Vi kan förstå saken om vi ett ögonblick ser lite på historien.

Under hela det här seklet fram till idag har det förts fram en mängd olika frihetsideal. Man har krävt att människan skall befrias. Först gällde det arbetarklassens frigörelse. Så skulle friheten manifesteras inte bara socialt utan också politiskt. Alla skulle ha rätt att påverka det samhälle man levde i.

Med tiden väcktes även kravet på frihet i psykologiskt och religiöst avseende. Man krävde frihet till varje pris. Så fick vi det sista århundradets frihetsideal t.ex. rätten att själv bestämma över sin egen kropp, vilket förde fram till abortsituationen i vårt land. Man krävde vidare rätt att bestämma över sin egen tid, vilket ledde till att kvinnorna i allt större utsträckning sökte sig ut i förvärvslivet, krävde jämlikhet mellan könen och ett självständigt och oberoende liv.

Dessa frihetsideal måste naturligtvis upplösa alla gamla normer och tidigare samlevnadsformer. Det kom att påverka förhållandet på arbetsmarknaden, förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare, förhållandet mellan äkta makar i äktenskapet, förhållandet mellan föräldrar och barn och förhållandet mellan syskonen inbördes.

I Paulus andra brev till Timoteus kan man läsa om denna laglöshet förkroppsgad i ett nytt mönster, i nya samlevnadsformer, normer och ideal. Man skulle kunna tala om den maximala individuella friheten. Så här ter den sig i verkligheten.

"Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga,

smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmöd; de skola älska väl lust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft." 2 Tim. 3:1-5.

Lyda sina föräldrar

Det som enligt aposteln är typiskt för den här generationen av människor är att alla naturliga former ersatts av onaturliga. Det onaturliga har legaliserats, och det naturliga har förklarats som obrukbart eller olämpligt. Lägga märke till uttrycken "olydiga mot sina föräldrar" och "kärlekslösa mot sina närmaste". Att bara våga föra på tal en sådan sak som att barn måste vara lydiga sina föräldrar? Då kommer hela problemet med föräldraauktoriteten in i bilden. Det ingår ju i den moderna livsfilosofin att största alla auktoriteter. Bara det att föräldrar skall kunna kräva lydnad av sina barn verkar idag vara en orimlighet. Frågan är väl om inte föräldrar med sådana krav med tiden kommer att betraktas som samhällsfientliga.

Till detta område hör också frågan om aga. Man har sagt att man inte skall aga barnen därför att det skulle vara farligt. Jag vill inte fördjupa mig i den här problematiken nu, men jag tror ibland, att det är långt farligare att icke aga. Skriften säger att "den Herren älskar, den agar han". Det finns en bestraffande kärlek, som icke har ett dugg med misshandel att göra. Den bestraffande kärleken behöver varenda människa möta på ett eller annat sätt. Om man inte gör det, får det förödande verkningar på ens karaktär.

Alla dessa upplösningstendenser leder fram till ett tillstånd av rotlöshet och splittring, personlighetens sönderfall och degenerering. Det sker på praktiskt taget alla områden. Går vi till Paulus brev till

romarna, kap. 1, ser vi hur förhållandet mellan man och kvinna gradvis förändras fundamentalt. Idag betraktar man det som utveckling emot större frihet.

"Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade.

När de berömdo sig av att vara visa, blevo de därav och bytte bort den oförgängliga Gudens härlighet mot belåten, som voro avbilder av förgängliga människor, ja, ock av fåglar och fyrfotadjur och krälande djur.

Därför prisgav Gud dem i deras hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina kroppar.

De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i evighet, amen.

Fördens skull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergävo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrev styggelse, man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön.

Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting.

Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinhet."

Rom. 1:21-29

Vi lägger märke till, att det är en fråga om en process ifrån ett tillstånd till ett annat. Efter vissa bestämda utvecklingslinjer följer degenereringen, tills den andligt stympade och helt avsjälade människan står som slutprodukt. Då har evighetsdimensionen i människans liv gått förlorad och hon har degraderat sig till en animalisk driftsvarelse. Hon lever enbart för att mätta stundens behov. Allt vad hon gör kommer att präglas utav ett saknat evighetsperspektiv.

Det heter i bibeln om denna förmörkade människa, att hon bytt bort Guds sanning mot lögn. Det är ett sådant byte människan gör, då hon förklarar Guds ord för sagor och ersätter Guds uppenbarelse med mänskliga lyckofilosofier. Alla dessa lyckofilosofier har en och samma målsättning. Det är att frigöra personligheten ifrån hämningar, komplex och underlägsenhetskänslor, så att människan kan utvecklas till en, som det heter, fri och självständig individ.

Jag tror att vi här har orsaken till hela den moderna problematiken. Vi har problem med alkoholism, narkomani och sexualism. Alla är de ting som uppkommit av att naturliga hämningar och skyddsbarriärer forcerats. Det allvarliga är dock inte bara att det förekommer,

utan att det drabbar så speciella grupper. Det drabbar nämligen främst de oskyldiga, i första hand barnen.

Föräldrar, skall vi vinna våra barn för evigheten, måste vi se till att vi kommer före satan och de onda makterna. Vi måste se till att barnen från första början blir fyllda med Guds ord. När de kommer in i svårigheter och lidanden, genom den miljö de lever i, måste de uppleva, att det också finns en bärande kraft, som kan övervinna det onda runt omkring dem.

Det finns således inget annat budskap för barnen heller än det gamla omvändelse- och frälsningsbudskapet, som bibeln så klart ställer fram. Genom den levande gudstro, som Ordet skapar, kan vi få något som är starkare än den ande, som är verksam i världen. Låt oss se till att vi får den tron!

MED EVANGELIUM . . .

Forts. fr. sid 3

med medarbetare. Så, varför frukta för några konsekvenser av sin tro?

— En kompis som jag "satt" tillsammans med för flera år sedan träffade jag nyligen igen. Men nu var han pastor, med bra bil, fin fru och egen villa! Han har verkligen kommit ur sitt tillstånd som utslagen! Så uttalade sig en av internerna vi samtalade med på en sluten anstalt. Är de ting som han räknade upp kriterier på en kristen tro och denna "förvandling" identisk med omvändelse för honom?

När vår kristendom är lika kraftfull, konsekvent, trosviss och provokativ som Paulus var, kommer vi inte att ha några problem med hur vi ska organisera "anstaltsmissionen". Paulus blev väl förtrogen med fängelsehålor under sitt liv. Även här praktiserade han sitt motto: "i alla händelser frälsa några" (1 Kor. 9:22). Fångvaktare såväl som fångar fick ifrån denne märklige fånges läppar höra glädjens budskap! Och på liknande vis har evangelium förts vidare genom historien, från fånge till fånge, från man till man, och så sker även i vår tid . . .

Kommer inte med nödvändighet den som vill följa Jesus i avslutningen av den tidsålder vi nu har förmånen och ansvaret att leva i att få gå samma väg? Jo, med all sannolikhet, om vi beaktar att kontrollen av individen ökar, det materialistiska kulturutbudet växer fram som en flod i form av pornografi, ytlig och styrd nyhetsinformation, reklam och propaganda och vill dränka allt sunt, gott, personligt och väckelsekristet! Yttrande- och tryckfriheten naggas i kanten och religionsfriheten kan snart endast praktiseras om man tar emot statsstöd.

Så du är väl beredd, broder, syster,

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gåstrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (vaxel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1978.

medmänniska? Vilddjursdagarna närmar sig med hast! Det kommer inte att bli lätt. Det kommer att kosta mycket. Det kommer att bli fyllt av offer, personliga och svåra. Men, Gud vare lov, massor av människor kommer att skördas för Guds rike som en frukt av vår överlåtelse och konsekvens i tro och handling!

Men låt oss börja NU! Låt oss ta upp kampen, sätta oss i rörelse! Inte frukta för stryk och motstånd. Inte släta över det provokativa, anstötliga i korsets evangelium. Låt oss inte smita ifrån eller ge upp kampen i *bönevrån*. där vi laddar upp inför drabbningarna, hämtar kraft, inspiration, vision och utrustning direkt från HERREN själv, och kan tala ut om nederlag, svårigheter och brister.

Låt oss inte glömma de fängslade (ca 4000) i vårt land. Inte heller våra syskon i fängelser i Sovjet, Kina, Uganda, Korea och andra länder. Och låt oss framför allt ta vår tro så allvarligt, att vi prisger våra liv på stridsfältets höjder och är förberedda *då vår tur kommer . . .*

När vi talar om församling har vi kanske litet svårt att bestämma oss för vad församlingen egentligen är. Vi talar om husförsamling, lokal församling och om den universella församlingen. Det har skett en glidning dithän att den universella församlingen aktualiserats i förkunelsen, och på samma gång har allting blivit så mystiskt och ogripbart, ja, det har spiritualiserats dithän att församlingen förändrigats och liksom upplösts i sina beståndsdelar och förvandlats till en abstraktion.

I den universella församlingen är Jesus Kristus överherde, och lammets tolv apostlar är äldstebröder. Den församlingen är fullkomlig, och utsätts inte för några risker. Problemet är att överföra den universella församlingens mönster och liv till den lokala, så att den inte blir något väsensskilt från den universella, utan blir den universella församlingen förkroppsligad i tiden.

Man talar idag om olika ting då det gäller församlingen. Man betonar församlingen som Kristi kropp och hävdar att Kristi kropp är sjuk. Jag tror inte Kristi kropp är sjuk. Jesus är ganska frisk. Vi ser felaktigt, därför att vi talar om församlingen och tänker på den yttre anordningarna. Det kan vara organisation, verksamhet eller teologiska frågor. Men den församling som Skriften framställer i bibeln är faktiskt, också med avseende på lokala förhållanden, förebildad i sju gyllene ljusstakar, och det är Människosonen, församlingens överherde eller ärkebiskop som går ibland de sju gyllene ljusstakarna. Det är församlingen sedd från himlasidan.

I tiden ser vi problemen ur tidens synpunkt, och då är det svårt känna igen församlingarna som de sju gyllene ljusstakarna. Att de över huvud taget kan vara församlingar beror på det som sägs i varje sändebrevs första vers. Där sägs en väsentlig sak om Jesus. Församlingen kan vara en Guds församling genom Jesus. Den brist som synliggörs i församlingen, den täcks i Jesus så länge vi är i tiden.

Kristenhet eller kristendom

Det finns en tendens att utmanövrera Jesus ur församlingen. Till sist står han utanför och klappar. Om den lokala församlingen avsondrar sig från sitt eget ursprung, så att den i stället för väckelse blir en rörelse, så innebär inte det att väckelsen upphör. Den kommer att gå vidare genom nya redskap. Man kan också säga att den går vidare i andra lägar, som Skriften talar om. Men det är ingen mening med att försöka stoppa det nya in i det gamla. Det går aldrig, därför att så är Andens lagar.

Kristenhet och *kristendom* är inte identiska begrepp. Ibland är de varandras fiender. *Guds församling* och *organisation* är inte heller identiska företeel-

Fullkomlig helbrägdagörelse

Predikan av Arne Imsen, del I

Det som konstituerar församlingen är livet. Som kristna är vår primära uppgift att vara vittnen i livets tjänst och proklamera att Guds rike har kommit. Församlingen skulle leva i hälsa. Det normala är därför att människorna i församlingen är friska. Det är när vi upphör att vara vittnen och glider bort från Jesu efterföljelsekrav som vi förlorar kraften och hälsan ovanifrån.

ser. Församlingen är något helt annat än en organisation. Idealet vore naturligtvis att det sammansmälte till ett, men oftast är det så att Jesus själv, församlingens Herre, står utanför och vill in, men får inte komma in. Då går Guds verk vidare i nya redskap som knyts till ursprunget. Det kallar vi splittring, men det är en absolut nödvändig utveckling för att allt Guds verk inte ska stelna i formalism.

Vi förväxlar begreppen och lägger tyngdpunkten i de yttre anordningarna i stället för att ta reda på det inre livet. Vi menar att man har rätt kalla sig församling med ålderns rätt när man är tillräckligt gammal och blivit etablerad. Hur mycket gruppen än förändrats och omvandlats till ett slags religiöst föreningsliv, så kallar man sig en församling. Men det är naturligtvis inte *åldern* som ger oss rätt vara en församling, utan det är *livet*. Kroppen försvinner inte i det ögonblick som döden inträder. Den kan ligga kvar; den kan dessutom balsameras och bevaras, ytligt sett, oförstörd i århundraden och årtusenden. Men vi menar väl ändå att en människa inte är

bara en kropp, utan att det är livet som ger kroppen någon mening.

Så är det med församlingen också. "Du har namnet om dig att du lever, men du är död." Man kan existera på good-will och image som man skaffat sig under ett genombrottsskede. Förlorar man livet, då har det organiska gått förlorat, och de yttre anordningarna finns kvar. Det har ingen betydelse om vi sätter "Filadelfia" som betyder "broderskärlek" ovanför dörren, om broderskärleken inte existerar innanför dörrarna. Och det spelar ingen roll om det står "Maranata, du vår Herre kom" ovanför dörren, om man inte märker uppbrottsstämning och främlingskap i världen hos församlingen. Då är det bara en tom och innehållslös beklännelse. Livet har reducerats till en doktrin, till dogmatik. Vad som är väsentligt är givetvis att vi har livet, Andens överflödsliv.

Vad vi har på dörrarna av överskrifter eller i vår reklam har ingen betydelse; inte heller att vi använder oss av bibliska termer för att tillsätta funktionärer. Vi kan kalla funktionärerna för diakoner och äldstebröder, och vi kan också

kalla föreståndaren för pastor. Vi kan skapa detta yttre arrangemang för verksamheten. Men det är inte säkert man är diakon eller äldstebroder för att man är vald till det, ty sådana uppgifter får man inte genom föreningsmetoder i församlingen. Det handlar om smörjelse. Genom smörjelse blir vi insatta, och utan smörjelse blir vi avsatta. Man kan på grund av förlusten av smörjelse vara avsatt från sitt andliga ämbete, men ändå fortsätta fungera i officiella funktioner.

Smörjelsen avgör

Det som konstituerar församlingen är *livet*, och då livet upphör, upphör också de *andliga* funktionerna, även om man har kvar de *organisatoriska*. Allt eftersom det organisatoriska blir överbetonat, så trängs det organiska ut. Val av felaktiga individer i församlingsledningen är helt förödande. Det kan vara bildade, socialt oförvitliga människor, och de kan ha många goda egenskaper. Det kan vara ideellt inriktade människor, men detta kvalificerar dem inte för en församlingstjänst. Där gäller bara smörjelsen.

Det är klart att andliga människor kommer att vantrivas i en miljö där livet är tynande. De härdar inte ut. De längtar efter *bönemöten*, riktiga bönenätter. De vill ha bibelstudier, böneatmosfär och lovprisning. För dem är inte väsentligast att man får verksamhetsorganisationen att flyta, utan att det finns en lovprisning, bön, bibelstudium, främlingskap och uppbrott, ja, helt enkelt att de *utomvärldsliga* tingen aktualiseras i gemenskapen.

Om nu några människor upplever att de vill förena sig och samlas i ett annat hus, så blir det ju inte fler församlingar i Stockholm för att det är tio grupper. Problemet är när människor börjar samlas i negativism och bekämpa varandra med köttsliga vapen. Att man vill ställa upp i en sådan strid visar att man förlorat sin andlighet. Må Gud bevara oss!

Om det nu finns människor som på grund av bristande värme eller bristande uppenbarelse upplever att de vill börja samlas på ett annat ställe så blir det inte fler än en lokalförsamling i Stockholm för det. Vi behöver inte beskydda och försvara något som vi byggt upp, utan vi får tro att det är Herrens verk. Det som är gjort i Jesus kommer att överleva.

Motivet det viktigaste

Det kan vara ett evangelisationsmotiv bakom den nya gruppbildningen. Vi tackar Gud för gemenskapen vi haft och för undervisningen vi fått, men vi känner att Gud säger: Gå vidare! Han vill att vi ska börja arbeta på orter där vi bor. Vi vill inte upplösa gemenskapen med församlingen i och för sig, men vi vill nå längre, till flera människor med evangelium.

Det känns som en vederkvickelse få uppleva att det evangelium vi predikar har gripit människorna så att de känner personligt ansvar för grannarnas frälsning. Det är ju därför vi är till. Och inte blir det fler församlingar för att tio eller fem människor börjar ta saken på allvar och samlas regelbundet i den stadsdel eller ort där man bor och bedja och bearbeta området. Det är fortfarande bara en församling. Där har vi någonting av det som hör till församlingens andliga hälsa.

Jag som lärare kommer inte längre än vad församlingen gör. Gud ger mig budskap som jag överför till er. Budskapet kan stanna här. Alltså; vi sitter och njuter av budskapet i mötet. Så kommer vi igen, och njuter lika mycket nästa gång, men när jag nästa gång predikar budskapet, då är det något som tar emot. Jag kan tala om himmel eller helvete, om gåvor, gåvors bruk och Andens frukt, jag kan tala om allt det underbara Jesus har gjort, utan resultat. Man har en känsla av att allt studsar tillbaka.

Om budskapet inte får gå vidare igenom oss, då blir det stagnation. Isolering inträffar inte när man exempelvis på auktoritativt håll beslutar om att bojkotta varandra. En sådan isolering är relativt ofarlig. Men isoleringen är ett faktum den dagen vi upphör vittna om Jesus, eller upphör med att föra budskapet vidare.

Vi måste växa till

Paulus talar i Andra Korinterbrevet om det område som är tilldelat. Förutsättningen att komma in i ett nytt område står och faller med hur församlingen andligen växer till. Och hur församlingen genom sina enskilda lemmar sätter sig i rörelse för att få ut budskapet. Jag kommer ingenstans om ni inte bär det vidare. Detta gör ni på många sätt i den dagliga kontakten med människor, men framför allt gör ni det genom att Herren lägger människor på era hjärtan, och ni får bedja dem fram till korset. När sedan dagen är inne för deras förlossning, så finns det förlossningskraft att föda dem till liv.

Vi kommer inte vidare förrän detta budskap genom vårt vittnesbörd förs ut till den plats där vi bor.

När människor kommer under Ordets inflytande, öppnar sig många och blir välsignade och gripna. De tar emot budskapet, och Herren fyller dem med sin Ande. Efter en tid inträffar något märkligt i deras liv. Då kommer en annan reaktion, och det verkar nästan som de sjunker ihop. Det beror på att de hört, men inte gjort. Ordet de mottog har då skapat en slags förgiftning och och handlingsvanmakt — en likförgiftning. Öppenheten och mottagligheten, enfalden går förlorad. Sedan börjar man spela med i en slags mötesroll, och får den här möteskristendomen. Naturligtvis ska det finnas kristendom i mötena också. Men

den kan inte överleva om den stängs in där. Den måste ut.

Även om idealet vore att kristna är fullkomligt eniga på alla punkter, så måste vi erkänna att så är det inte. Det gäller inte bara organisations- och verksamhetsfrågor. Det kan vara teologiska problem. Vi glider gärna in i en allmän religiositet så att vi tar upp dagsfrågorna, modefrågorna. Andedopet har blivit en modefråga. Så glömmet vi verkligt avgörande frälsningsfrågor, exempelvis dopet. Om vi tar upp dopfrågan, skulle vi snart märka vissa olikheter i uppfattning. Vem handlar i dopet? Vad sker i dopet? Får vi syndarnas förlåtelse i dopet? Är det Gud eller dopkandidaten som handlar i dopet? Är det ett sakrament? Där finns många olika uppfattningar.

Vi kan hela tiden peka på ting där det finns avvikelser i uppfattning. Församlingen och samhället, den kristne och samhället är djupa och väldigt allvarliga frågor. Det gäller beslut om värnplikten, om utbildningen.

Onormala situationer

För några dagar sedan talade jag med en kvinna. Hon var sjuksköterska, och alltså etablerad. Men hon var väldigt förtvivlad, för hon såg livet helt meningslöst. Hon berättade att hon hade allting ordnat: ett gott arbete, alla trygghetsfrågor lösta, och ändå var livet meningslöst. Hon såg ingen möjlighet att tjäna Jesus, och kände sig alltså därigenom fullständigt handikappad.

När vi hör ett sådant vittnesbörd om en sjuksköterska, förstår vi hur onormal situationen är. Förr sa man allmänt att sjuksköterskeyrket var en kallelse. Människor gick in i uppgiften med en kallelse att hjälpa andra människor, och det var många kristna som då blev sjuksköterskor för att genom den tjänsten kunna vittna om Jesus Kristus. Men den här kvinnan bekände helt öppet att den möjligheten är beskuren. Hon gjorde vissa ansatser, men kunde inte, därför att det inställde sig en lojalitetskonflikt. Skulle hon vittna om Jesus i arbetet, innebar det att hon omedelbart blev stämplad, och så småningom fick ta konsekvenserna och förlorade sitt arbete. Det är en ohygglig situation.

Tänk på dem sjuksköterskorna ska möta vid evighetens gräns. Nästa minut eller timme kan de vara inne i evigheten, men de sista människorna de möter i tiden har bundit sig med lojaliteter, så att de inte får peka på Frälsaren. Tänk på lärarna som möter barnen, som står i livets början. De lever i samma situation. De hämtar sin lön som lärare, sjuksköterskor eller lärare, de lever på systemet, men är samtidigt handikappade genom samma system. Man måste ha ett hjärta av granit för att kunna undanhålla barnen vittnesbördet om Jesus, och acceptera arbeta under sådana villkor.

Forts. nästa nr

— Jag väljer hellre att vara utan varmvatten och badrum om vi kan rädda våra barn från att växa upp i dessa sterila och nedbrytande förortsmiljöer, säger Gertrud Johansson, Göteborg.

Hela familjen samlad kring matbordet, Tage och Gertrud samt barnen Elisabet och Mirjam.

Intervju:
Maj-Christine Ögren

Kände Guds kallelse att bryta upp från tryggheten

I ett rivningsfärdigt hus i arbetarkvarteret "Majorna" i Göteborg bor Tage och Gertrud Johansson tillsammans med sina två barn. Det är väl i och för sig inget märkvärdigt kanske, men när man får höra anledningen till att familjen bytte ut den moderna förortslägenheten mot denna avsevärt äldre och ruffigare miljö vill man säga halleluja både en och två gånger. Så här säger Tage:

— Vi hade helt enkelt inte något val. Vi upplevde så starkt att vi måste göra oss fria ifrån bidragen och vi upplevde att detta var ett steg i rätt riktning. Nu kan vi klara oss utan bostadsbidrag och på köpet slipper vi den nedbrytande förortsmiljön.

Men nog måste väl standard-sänkningen varit besvärlig för en hemmafru som är van att ha det bekvämt på alla sätt och vis? Frågan ställde vi till Gertrud som skrattande svarade:

— Nej du. Jag väljer mycket hellre att vara utan varmvatten och badrum om vi kan rädda våra barn från att växa upp i dessa stenöknar som förortsmiljöerna utgör. Miljön är fruktansvärt nedbrytande.

Tage och Gertrud har flyttat till Maranataförsamlingens lokal i Göteborg. Och de berättar med verklig entusiasm om den väg de valt att vandra. De menar att "uppbrott" från det mesta i vårt ombonade samhälle är en livsnödvändighet för det andliga livet. Att ändra livsstil är nödvändigt.

— Det som är verkligt aktuellt för oss är att komma ut ifrån det liv som samhället tvingar människorna idag att leva, menar Tage.

— Som det är nu får vi aldrig rent praktiskt LÄRA oss att verkligen tro på Gud. Vi måste helt enkelt fly ifrån tryggheten så att Gud får möjlighet att visa sin makt. Det här gick på ett alldeles särskilt sätt upp för oss under Malmköpingsveckan 1976. Ögonen öppnades och vi såg hur grundlurade vi var.

Efter att ha varit hemma hos Tage och Gertrud vet man att det inte bara är prat. Det finns verklig tacksägelse bakom orden. Man grips av deras enkelhet och deras nitälskan för Guds verk. Men båda två poängterar hur viktigt det är att vi drivs av kärleken till Jesus och inte av ren idealism. Här gäller det att leva i förnyelse för varje dag.

— Många frågar om det inte är svårt att leva så pass ensamma som vi gör, säger Gertrud. Att man skulle frestas att gå in i andra sammanhang — större och till synes mäktigare. Men jag tror det är tvärtom. För när man står praktiskt taget ensamma på ett ställe som Göte-

borg då gäller det att verkligen leva nära Gud för att över huvudtaget överleva rent andligt.

Säljer pepparkakor

Apropå överleva. Vad lever ni egentligen av, frågade Midnattsropets ut-sände.

— Vi säljer pepparkakor. Och det har verkligen gått bra, berättar Tage. Det är massor av folk som helt enkelt ringer hit och beställer. Men det bästa med den försörjningskällan är förstås att man kan evangelisera samtidigt. Ett Midnattsrop och några ord kan öppna fantastiska vägar. Och visst är det bra att kunna disponera tiden som man tycker är lämpligast. Att inte vara bunden av tider och platser. Jag tror det är så Gud vill ha det. Vi måste kunna vara disponibla för Honom och inte sitta fast i allt möjligt.

Tage och Gertrud står alltså praktiskt taget ensamma i Göteborg. För tre år sedan var det flera familjer som tillsammans med Gertrud och Tage flyttade till förorten Hammarkullen där man bodde i samma trappuppgång i ett av de väldiga hyreshusen. Men en efter en så flyttade familjerna därifrån till andra uppgifter som väntade och till slut var det bara Tage och Gertrud kvar i trappuppgången. Men dom väntar på förstärkning. För de är övertygade om att Gud ska sända några syskon till Göteborg — och det snart. Hela familjen längtar efter

Fråga till Britt Mogård:

Behöver inte Maranata alls följa skolans läroplan?

Behöver inte maranatskolornas undervisning följa Skolöverstyrelsens regler? frågar Studieförbundet Vuxenskolornas tidskrift Impuls i en ledare skolminister Britt Mogård och utbildningsminister Jan-Erik Wikström.

— Officiellt är Pilgrimsskolan inte någon skola, skriver tidskriften i ett reportage i samma nummer. Den undervisning som bedrivs i exempelvis Nyköping är s.k. hemundervisning. Men även om Pilgrimsskolan officiellt inte går under beteckningen skola är den likväl en skola. Eleverna tillbringar sina dagar i skolbänkarna precis som eleverna i vanliga skolor. Och i katedern sitter läraren, precis som alla andra lärare.

I ledaren reagerar tidskriften mot att Arne Imsen inte sticker under stol med att eleverna indoktrineras i kristendom och att eleverna inte får chansen att utveckla ett kritiskt och ifrågasättande sinne. Tidskriften reagerar också emot att man i Pilgrimsskolan anser att barn inte själva kan ta ställning utan måste ledas.

— Maranatas sätt att betrakta eleverna och att bedriva kristendomsundervisning, strider uppenbarligen emot Skolöverstyrelsens läroplan för grundskolan. Det finns ingen plats för kristendomsindoktrinering i läroplanen! Barn skall enligt läroplanen befrämmas att ta personlig ställning! "Pilgrimsskolan" är uppenbarligen ett fall för SÖ och utbildningsdepartementet, skriver Impuls.

I en insändare i ett senare nummer av Impuls svarar skolministern Britt Mogård:

Britt Mogård

"Frågorna kring Pilgrimsskolan visar att en genomlysning behövs."

— De s.k. "pilgrimsskolorna" och frågorna kring dem visar att en genomlysning behövs.

För egen del tog Britt Mogård redan i våras initiativ för att få frågor rörande de enskilda skolornas ställning inom utbildningsväsendet utredda, påpekar hon. En sakkunnig tillkallades som nu arbetar med dessa frågor inom departementet.

Angående kritiken mot Pilgrimsskolan hänvisar hon till det svar JO lämnade i höstas efter en anmälan från Ingvar Grönqvist, Johanneshov. Grönqvist undrade om man verkligen undersökt vad Arne Imsen sysslar med "bakom förklädet Maranata". "Det vore verkligen på tiden att stoppa dessa falska profeter," skrev Grönqvist.

I JO:s svar, till vilket Britt Mogård hänvisar, hette det:

"Av inhämtade upplysningar framgår att verksamheten inte synes drivas i form av skola utan inom ramen för enskild undervisning samt att, såvitt framgår av upplysningar från skolstyrelsen, kontinuerlig prövning kommer att ske i den ordning som kan ske enligt skollagen. Jag finner inte skäl föreligga att med anledning av Grönqvists skrivelse företa utredning om verksamhetens startande. Det är de lokala skolstyrelsernas uppgift att i mån av befogenhet följa att barnen får tillfredsställande undervisning och skäl föreligger ej att nu från JO:s sida ingå i granskning av skolstyrelsernas pågående eller kommande handläggning av saken. Jag vidtar därför ingen åtgärd med anledning av Grönqvists skrivelse."

Forts. från föreg. sida

att tillsammans med andra syskon få flytta samman i storfamilj och riktigt ta itu med göteborgarna. För trots all religiös "vaccination" så är göteborgarna öppna för evangelium, det märktes om inte annat när vi var ute och sjöng. Och Gertrud berättar att för bara några år sedan så stod massor av människor och väntade på maranatavännerna när man skulle hålla gatumöten. Och det händer att människor ringer mitt i natten för att få någon att prata med.

— Trots alla kyrkor och samfund som finns i Göteborg så är den andliga hun-

gern stor. Människor är trötta på att bara höra en massa ord. Man vill se Guds kraft verka och man vill se människor som lever som dom lär, säger Tage.

Tage har varit frälst ganska många år nu. Han blev frälst genom ett radioprogram. Tidigare hade han sällan eller aldrig hört talas om Jesus. Men radioprogrammet väckte den andliga hungern och det dröjde inte länge förrän han beslutade sig för att verkligen följa Jesus.

— Och tänk att det hållit sedan dess, säger han. Det blir bara mer spännande

och meningsfullt. Kampen intensifieras ju närmare Jesu tillkommelse vi kommer. Och då gäller det att vi inte tappar gnistan även om det rent mänskligt sett ser ganska hopplöst ut.

— Nu väntar vi bara på att fler syskon kommer hit så att vi kan börja bearbeta Göteborg riktigt ordentligt!

Vi hjälper Tage och Gertrud genom att komma ihåg dem i våra böner. Och så ber vi dit fler arbetare så ska vi få se vad Gud förmår göra med göteborgare 1978. Vi hoppas det blir en fortsättning på apostlagärningarna.

Skolstyrelse vägrade lämna tillstånd till hemundervisning

Skolstyrelsen i Solna har avslagit en ansökan om befrielse från skolgång för en av Pilgrimsskolans elever i Solna. Föräldrarna har överklagat beslutet och ärendet ligger nu hos Länsskolnämnden i Stockholms län.

I ansökan som lämnades in till skolstyrelsen förklarade föräldrarna att undervisningen skulle ske i hemmet, enligt vad som är stadgat i § 35 Skollagen. Utöver föräldrarnas medverkan skulle undervisningen även bedrivas med hjälp av en särskild handledare från den storfamilj man bodde i. Slutligen påpekade föräldrarna att förfaringssättet enbart var av övergående art, eftersom storfamiljen planerade att senare starta en permanent enskild skola efter de villkor som var stadgat för sådana i lagen.

Skolkansliet i Solna rekommenderade befrielse men skolstyrelsen avlog ändå ansökan med motiveringen att den fann det tveksamt om skollagen § 35 (om enskild undervisning) kunde tillämpas i andra fall än där medicinska orsaker eller liknande synnerliga skäl motiverade befrielse. Skolstyrelsen ansåg det också olyckligt för en elev att avskärmas från den kontakt med jämnåriga som den allmänna skolan erbjöd.

I sitt svar påpekade dock föräldrarna att, enligt lagen, ingen i princip kunde hindras att själv undervisa sina barn "i hemmet eller annorstädes". Eftersom föräldrarna bodde i storfamilj bedrevs undervisningen i storfamiljens regi. Att elev där skulle avskärmas från andra jämnåriga menade föräldrarna dessutom vara fel, eftersom flera barn sammanförts för att undervisas gemensamt.

Ansåg ansökan vilseledande

Skolstyrelsen svarade och vidhöll sin ståndpunkt, denna gång med motiveringen att föräldrarnas ansökan varit vilseledande, därigenom att det inte angivits att flera barn skulle sammanföras.

Vid ytterligare tillämpning av samma förfarande, menade skolstyrelsen, skulle verksamheten kunna tillföras ytterligare elever och sålunda öka i omfattning utan att underkastas prövning och kontroll som enskild skola.

I sitt yttrande sade skolstyrelsen vidare:

"Skolstyrelsen har inte kunnat finna att något försök gjorts att precisera vad som skall anses med 'enskild undervisning' resp 'enskild skola'. Av allt att döma har de som formulerat författnings-texten funnit innebörden så väl förankrad i språkbruket att en närmare gränsdragning befunnits överflödigt.

"Mot lagens andemening"

Om så är fallet bör med enskild undervisning avses privatundervisning av ett barn eller ett par syskon i hemmet eller under enahanda former annorstädes. Däremot torde inte formuleringen i 35 § Skollagen avse fall då ett flertal barn utan inbördes släktskap samman-

föres för att undervisas gemensamt. Skulle 35 § Skollagen tilläggas denna innebörd vore 34 § helt meningslös. Skolstyrelsen förmodar att detta inte varit lagstiftarnas mening."

Skolstyrelsen i Solna drog därmed slutsatsen att storfamiljerna inte bara i Solna utan även i Nyköping och Örebro i strid mot skollagens andemening startat enskilda skolor utan att iakttä vad som föreskrivits i lagen.

Medgivandena om befrielse från skolgång, ansåg skolstyrelsen, hade därmed baserats på felaktiga och vilseledande framställningar, varför de borde återkallas. De som var ansvariga för undervisningens organisation borde slutligen åläggas att inge speciell framställning om att få inrätta enskild skola enligt § 34 Skollagen.

I sitt slutliga svar poängterade föräldrarna dock att undervisningen enbart gällde medlemmar ur storfamiljerna. Storfamiljen är deras hem och föräldrarna undervisar sina barn själva.

Länsskolnämnden behandlar just nu frågan. Svaret väntas komma inom en snar framtid.

Storfamiljen är de här barnens hem i Stockholm. Skolstyrelsen i Solna vill dock betrakta deras undervisning i hemmet som en illegal skola.

"Beredes barn i hemmet eller annorstädes enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet befrias från skolgång.

Barn, som befrias från skolgång, må kallas till prövning. Uteblir barnet utan giltigt förfall eller finnes vid prövningen, att barnet ej fått tillfredsställande undervisning, och vinnes ej rättelse på annat sätt, skall skolgång åläggas barnet."

1962 års skollag § 35

Historien visar:

Religiösa motiv bakom lagens tillkomst

Det var § 35 i skollagen som föräldrarna i Stockholm hänvisade till då de begärde att få ta sina barn ur grundskolan. Av lagen framgår att det är skolstyrelsens skyldighet att medge befrielse.

Enligt skollagen är det varje kommuns skyldighet att se till att samtliga barn i skolpliktig ålder får grundläggande skolundervisning. Av lagtexten framgår det dock att det är skolstyrelsens skyldighet att befria barn från skolgång, om barnet i hemmet eller annorstädes bereds undervisning som väsentligen motsvarar grundskolans.

Inga krav finns i lagen på att föräldrarna måste ha lärarkompetens, inte heller att det måste vara föräldrarna själva som undervisar eller att undervisningen absolut måste ske i hemmet. Ingenting står heller om att undervisningen måste följa grundskolans läroplan. Enda villkor är att undervisningen "väsentligen motsvarar grundskolans."

I anvisningar som senare tillkommit om hur det begreppet skall tolkas, framgår, att det visserligen ankommer på föräldrarna att bevisa att undervisningen motsvarar grundskolans, men att kravet inte får tolkas rigoröst.

Skolstyrelsens begränsade skyldighet

Skolstyrelsens skyldighet sträcker sig alltså inte till att kontrollera undervisningens form — endast dess innehåll i vissa avgränsade stycken. Att konstatera om äga förekommer i enskild undervisning är alltså heller ingen uppgift för skolstyrelsen.

Beträffande motivet till en paragraf om enskild undervisning i hemmet har den inte konstruerats för att t.ex. klara barn som vistas utomlands. Det är redan reglerat i en speciell paragraf (§ 30). Inte heller avser paragrafen barn som av medicinska eller dylika skäl måste be-

frias från skolgång i allmän skola. Även det är reglerat i speciella paragrafer (§§ 23, 24). Motivet måste sökas i andra sammanhang.

I förarbetet till skollagen 1962 var kommentarerna ganska knapphändiga till vad man ansåg med den speciella rätten för föräldrar att välja hemundervisning. Det konstaterades dock att rätten att välja undervisning i hemmet stod i god överensstämmelse med Sveriges internationella förpliktelser.

Hemundervisning viktig 1842

För att få veta någonting ytterligare måste man söka sig tillbaka till författningstextens ursprung. Den härrör sig ända från den allmänna folkskolestadgan 1842, den första förordning som reglerade skolplikten i Sverige. I den debatt som föregick folkskolestadgans tillkomst, framgår att det i början på förra seklet fanns ett massivt stöd för tanken att det främst ålåg föräldrarna att ge sina barn den första undervisningen i hemmet, detta för att tillförsäkra barnen en så god religiös fostran som möjligt. Endast om föräldrarna brast i denna uppgift skulle stat och kommun träda in som ersättare.

Således såg t.ex. både kyrkolagskommitten och fattigvårdskommitten 1839 hemundervisningen som det primära. Skolundervisningen var en komplettering. Även i propositionen 1840 som föregick folkskolestadgan lovordade man hemundervisningen framför skolundervisningen som det bästa medlet, om man ville ge sina barn en fast religiös grund. När sedan förordningen om den

obligatoriska folkskolan antogs, fanns alltså på religiösa grunder ett starkt motiv för att inte förhindra föräldraundervisningen i hemmet, när denna var möjlig.

Möjligheterna till enskild undervisning i hemmet har sedan följt med i senare författningar ända fram till våra dagar. I samma takt som hemmet och familjen upplöstes och skolan sekulariserats har dock det ursprungliga motivet fallit i glömska och ersatts av mer humanistiskt färgade motiv. Samtidigt har ökade krav ställts på samhällelig kontroll av den enskilda undervisningen.

I linje med lagens avsikt

När idag ett antal kristna föräldrar med hänvisning till § 35 i skollagen, begär att få ta sina barn ur den allmänna grundskolan för att själva i hemmet, i den kristna storfamiljen och församlingen fostra sina barn, står detta således i den allra bästa samklang med paragrafens ursprungliga mening, nämligen lämna frihet att handla i medvetande om det kristna hemmets överlägsna möjligheter att ge barnen en fast kristen grund, som skolan inte lika säkert kan åstadkomma.

Om sedan undervisningen i vissa fall idag inte sker direkt i kärnfamiljen utan i storfamiljen, förändrar det ingenting i sak. Den kristna storfamiljen har uppstått just för att upprätta kärnfamiljen och skydda den mot de upplösningstendenser som så starkt hotar familjelivet idag. Att lämna möjligheter till enskild undervisning i storfamilj ligger därför helt i linje med lagstiftarnas avsikter.

GUSTAF JILLKER

Insändare apropå de båda fängslade pingstvännerna i Sovjet:

"De västerländska kristna alltför blåögda"

Debatten om missionen i kommunistländerna har blossat upp. I stort sett kan man säga att en våg av sympatier har mött de båda hemkomna svenskarna. Ett syskon från den lidande församlingen som upprörts i djupet av sitt hjärta över den behandling hela saken fått tog kontakt med Midnattsropet. Brodern som av mycket allvarliga säkerhetskäl vill vara anonym skrev en insändare och vi fick en intervju. Av naturliga skäl saknas många detaljer som skulle tjäna till att kasta ljus över dennes bakgrund, erfarenhet och insikt. Inte bara av den lidande församlingen i kommunistländerna och de konsekvenser missionsarbetet utifrån för med sig, utan också av ett intimt samarbete med missionsorganisationer i västvärlden.

Då den här artikeln publiceras så bör vi komma ihåg att det inte endast handlar om en torr och saklig analys av vad som hänt och eventuella konsekvenser det kan få. Det är en röst från andra sidan som ropar. En röst som VET vad som händer de kristna då de kristna anges och utsätts för milisens och myndigheternas övergrepp.

Då jag läste om de båda pingstvännerna Bengt Sareld och Nils-Erik Engström blev jag mycket upprörd. Detta gäller inte bara mig utan alla de kristna som lever kvar i länderna bakom järnridån och får lida för sin tro.

Här i Sverige möter man fina, snälla, nitiska och entusiastiska kristna. Detta hjälper inte då man skall hjälpa den lidande kyrkan och enskilda kristna genom att gå in på Guds arbetsfält i öststaterna. Man måste vara fast grundad i Ordet, väl beprövad kristen samt lära känna det verkliga livet som våra trossyskon lever.

Här följer några exempel på de viktigaste principerna för den som vill ta på sig en så stor ansvarsbörda. De är obligatoriska och oundvikliga.

1. Ge hela hjärtat åt Jesus. (Inte ha halva hjärtat hemma hos familjen och hemlandet). Lämna dig helt till ande, kropp och själ. Låt Herren forma dig för denna ansvarsfulla tjänst.

2. För att ta på sig själv ett så stort arbete måste man ha brett om Guds ledning och ha vision för det. Det går inte utan att vara fylld av den helige Ande, hans kraft och ljus. Man måste vara utrustad precis som en krigsman med den skillnaden att vår kamp inte är mot kött och blod utan mot andliga furstar och väldigheter. Mot Satan och hans tjänare som är hela mänsklighetens fiender. "Ty den kamp vi har att utkämpa är en kamp, icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna". (Ef. 6:10) Detta är den svåraste kampen. Till den krävs det andlig tillväxt.

3. Att älska sina trossyskon såsom Jesus älskat oss. Det betyder inte att du driven av känslor, tillfällig entusiasm och köttsligt förstånd, skall resa i östländerna för att hjälpa de lidande kristna. Det är fel och leder till nederlag. Här finns säkert några av dina egna som behöver din hjälp bättre. Att älska betyder att hjälpa, offra och ge livet för sin nästa. Ja t.o.m. offra sin egen familj. Man måste vara försiktig med andras liv. Kom ihåg, riskera gärna ditt eget liv men aldrig andras.

4. Innan man bygger hus räknar man ut hur mycket det skall kosta, om materialet räcker o.s.v. Innan man ger sig in i tjänst för våra syskon måste man vara beredd på att ta konsekvenserna av sina handlingar och ta ansvaret för sig själv. Var redo att dö för Kristi skull. Endast då kan Gud hjälpa och bevara från det onda som möter genom Satans listiga angrepp.

En soldat går in i kampen med den tanken att han skall dö. Men ha gör bara sin plikt. Många svenska kristna tror att det är lätt. De tänker: "Jag skall resa dit och lämna biblar etc. Hamnar jag i fällan så vet jag att min regering hjälper mig. Jag får stöd och kan återvända hem till min familj". Så har många tänkt då de begav sig ut på missionsresor men de kände inte till de rätta knepen. Jag har själv varit ögonvittne till sådana omogna äventyr. Fastän det är många år sedan så lider mina kära ännu idag av detta som dessa "hjälpare" åstadkom.

Får inte döma

Jag tycker synd om er i Sverige som går förlorade i er självgodhet, stolthet,

materialism och yttre glans. Det är mera synd om dig än om dina trossyskon bakom järnridån som kämpar en hård kamp utan hyckleri och kompromisser. Såvitt jag förstår är Bengt Sareld och Nils-Erik Engström erfarna. Bengt t.ex. är en gammal kristen, rotad i Skriften, beprövad i tron och kärleken.

Vi får inte döma dem för den stora skada som åsamkats våra ryska trossyskon. Det är Gud som skall döma oss. De har haft en god avsikt med sin gärning och har gjort sitt bästa. Helt säkert är de sanna och uppriktiga kristna. Men det behövs mera. Det var brist på ståndaktighet då det inte lät sig berövas allt och dömas till 7-åriga straff. Men det är inte bara deras brist utan en brist hos större delen av kristenheten.

Jag har funderat över varför man inte använde större försiktighet. Bengt var känd efter att tidigare ha väckt uppmärksamhet. Nu bytte han namn och det var bra. Men varför inte ändra utseende och adress? De hade ju redan hans foto. Det finns enkla medel att ändra sitt utseende.

En björntjänst

Varför inte tänka igenom konsekvenserna i förväg och bestämma sig för att tåla till döds. Vi borde veta att den här världens barn är klokare än dem som tillhör himmelen. Tänk på det faktum att polisen grep svenskarna då de lämnade landet efter att ha utrett sitt ärende. De hade spionerat på dem hela tiden och utfört sin plikt på ett utmärkt sätt. Kanske de till och med fått medalj för trogen tjänst åt staten. Det hade varit bättre att en eller två hade fått lida än att försätta mer än 10 000 kristna i fara. Kristna som haft förtroende för sina bröder. Är man inte säker på sig själv bör man inte ge sig av på sådana här resor. Då undviker man att göra en björntjänst.

Jag är övertygad om att det nu börjar en ny våg av förföljelser mot de kristna i alla kommunistländer. En förföljelse som leder till tortyr, lidande och splittring. Det är lätt att anklaga och skriva, men eftersom jar är direkt berörd kan jag inte låta bli att säga min mening. Hos västerländska kristna finns bristande andlig vishet och försiktighet. Man ser alltför blåögt på sådana här allvarliga ansvarsfrågor. Många kristna lider idag på grund av sina trossyskon.

Forts. sid 19

Intervju med en kristen från den underjordiska kyrkan i öst: Rapporteringen till väst gör förföljelsen mer förfinad

Av Peter Ögren

— En kristen som lever uppriktigt för sin tro, kommer alltid att vara förföljd, säger den broder som skrev insändaren till Midnattsropet apropå de västerländska kristnas missionsaktiviteter bakom järnridån. Vår broder trodde dock mera på ett arbete i hemlighet. Öppen publicering gör bara förföljelsen mer bakslug.

— Det är ingen skillnad mellan myndigheter och myndigheter, mellan kommunister och centerpartister. Den enda skillnaden är väl i så fall att de i Sovjet visar sin fientlighet helt öppet medan de här i Sverige är mer förtäckta och sluga. Jag tycker detta är värre. Förföljelsen riktar sig mot levande kristna och inte mot den etablerade kyrkan, t.ex. den ortodoxa. I grunden är de lika. Vill vi vara uppriktiga kristna som inte hycklar så spelar det ingen roll i vilket land eller vilken kyrka vi befinner oss. Vi kommer alltid att få lida.

Så säger vår "broder" från ett av länderna bakom järnridån, då Midnattsropets utsände kom på besök. Brodern har stor erfarenhet från östländerna och den lidande församlingens situation. Han har också haft mycket kontakt med en del av de utländska missionsorganisationer som bedriver verksamhet i kommunistländerna.

— Genom föräldrarna blev jag knuten till en kyrka som fanns innan kommunisterna tog över. Om jag blev inskriven och registrerad vet jag inte. Genom en arbetskollega som besökte min kyrka blev jag förföljd på arbetet och fick så småningom sparken.

— Så började förföljelsen för mig. Den underjordiska verksamheten går ofta till så att man samlas i hemlighet då man skall göra något som är förbjudet. Man gör en utflykt. Då man kommit ut i skogen till någon sjö eller något vattendrag så håller man dop. Förföljelsen kommer man inte ens undan då. Folk som kan få syn på oss samlas för att häna och t.o.m. kasta sten på oss. Vill man ha riktiga, fria bönemöten får man gå till något hem utan att göra det känt offentligt.

— Ett av våra största problem är att inte kunna veta vem man skall lita på. Kristna förräder kristna och polisen får

information som kan skada oss. På det här området har det blivit sämre och svårare. Då det kommer besökare som kallar sig kristna finns det ingen möjlighet att lita till vad de säger. Det är endast genom andlig ledning och uppenbarelse man kan få klarhet.

— I konflikten med myndigheterna så är det förbjudet att hjälpa varandra. Självklart försvåras det ytterligare då man inte kan lita på varandra. Därför väljer man ofta att hjälpa varandra anonymt. Det blir som Jesus har sagt: "Låt inte den högra handen veta vad den vänstra gör".

Förhållandet till polisen och det som händer om man blir tagen beror helt och hållet på hur man väljer att handla. Om man är villig till samarbete och svara på alla deras frågor så är det inget problem. En del väljer till och med att hjälpa polisen mot betalning. Vill man inte säga något för att förråda syskonen så blir man straffad.

Tror på ett arbete i hemlighet

MR: Vad tycker du om den öppna publiceringen av de kristnas situation i t.ex. Sovjet?

— Jag tror på ett arbete i hemlighet. Visserligen kan det finnas fall då det är riktigt. Öppen publicering leder inte bara till politiska åtgärder som lättar på trycket utan också till större försiktighet och bakslughet då det gäller förföljelse, tortyr och hindrande av hjälp utifrån.

MR: Hur ser du på att svenska församlingar adopterar sovjetiska församlingar?

— Det är en möjlighet så långt det gäller påverkan som har med de båda ländernas politiska intressen att göra, t.ex. handelspolitiska för- och nackdelar. Men jag tror inte på de ateistiska kommunistiska myndigheterna och legala vägar. Det går inte att lita på dem. Om vi lämnar biblar genom dem har vi ingen visshet om att de når våra vänner där.

MR: Vad är det för skillnad på situationen i ditt land och i Sverige?

— Skillnaderna finns på tre olika nivåer. 1. Förhållandet mellan kristna och kristna. 2. Förhållandet mellan kristna och myndigheter. 3. Förhållandet för kristna här och i mitt land.

Forts. sid 19

Förföljelsen mot de kristna i öst är grundlig och systematisk. På bilden syns en pågående arrestering av kristna just som de samlats till möte.

BENGT SARELD:

-Min psykiska reaktion annorlunda än jag planerat

— Jag tror inte att den som skrivit insändaren förstår situationen vi varit i, säger Bengt Sareld. Jag hade bestämt mig för att tiga, men hade det gått en vecka till hade jag blivit vansinnig. Vad som hände oss var något exceptionellt.

— Mycket i insändaren är tänkvärt och bra, säger Bengt Sareld. Men det är en missuppfattning att 10 000 kristna skulle vara i fara på grund av vår resa och vårt fängslande. I själva verket handlar det om 1 530 namn på människor som vill emigrera. De har ansökt helt öppet hos de sovjetiska myndigheterna och önskade själva att det skulle komma ut i västvärlden. Det syftet har ju onekligen nåtts.

— Några få är i verklig fara. En broder, Vlasov, riskerar 7 års fängelse. Han har anklagats för antisovjetisk propaganda enligt §70 resp. §67. Vi har haft telefonkontakt och fortsätter att ringa så vi vet vad som händer med Vlasov. Myndigheterna har givit ett löfte om att inget skall hända. Nu tror jag att myndigheterna bedragit oss men vi skall ta dem på allvar och fortsätta ringa. Vi kommer att trycka på detta: "Ni har lovat oss så nu har vi rätt att få veta hur det går".

— Några punkter i insändaren tycker jag är felvinklade. Det står att vi måste ge hela hjärtat. Det är lätt att säga men att verkligen uppleva det är en helt annan sak. Jag upplevde den ändå.

— I punkt 3 läser vi: "Riskera ditt liv men aldrig andras". Jag anser att min familj också är liv som inte får riskeras. Skulle jag tagit risken att över huvud taget resa? Det är ett hopplöst val jag ställdes inför där i fängelset. Hela tiden var jag hotad. De skruvade hela tiden upp trycket. Enligt vad jag förstod så började fler och fler förhöras. Frågan kom till mig: "Är det inte bättre att erkänna med detsamma är att hela tiden tiga medan fler och fler utsätts för påtryckningar?"

— En nyckelperson vi varit i kontakt med måste absolut skyddas. Om jag offrade Vlasov så kanske den andre skulle skyddas. Nu gick det inte. De tog honom i alla fall. Jag fick aldrig tid att

pusta ut. I cellen fanns en man som övertalade mig att erkänna. Hans påtryckningar var värre än förhören. Efteråt förstod jag att jag gick på en bluff. Mannen var placerad där av milisen.

— Det är otroligt viktigt att vara fylld av Guds Ande som det står i insändaren. Vi skall aldrig inbilla oss att svenska opinionen eller regeringen kan vara räddningen för oss. Jag förtröstade aldrig på ambassaden eller regeringen och visste inte heller om att regeringen gjorde någon insats.

— Min psykiska reaktion blev annorlunda än jag planerat eller räknat med. Jag hade bestämt mig för att tiga, men hade det gått en vecka till hade jag blivit vansinnig. Jag tror inte att den som skrivit insändaren förstår situationen vi varit i.

— En annan detalj som nämns är en uppmaning till större försiktighet. Min adress hade jag ändrat och det lyckades. Utseendet var värre. Skägg genomskådar de, det är för enkelt. Problemet var att

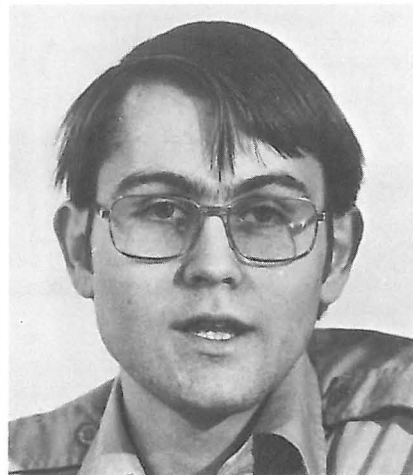
jag var känd under ett namn.

— Det är inte så säkert att polisen hade haft oss under uppsikt under resan. Då de förhörde oss visste de inte vilka vi besökt. Det var efter sex veckor. Under hela tiden höll vi noggrann uppsikt efter förföljare men såg inget. Om de hade spionerat hade de säkert använt sina uppgifter som påtryckningsmedel efter så lång tid som vi förhördes. Men det gjorde de aldrig.

"Jag är övertygad om att en ny våg av förföljelser bryter ut mot de kristna", säger den som skrivit insändaren. Det är lite grann att skjuta över målet då man säger så, Jag tror inte en förföljelse kommer som ett resultat av vårt handlande.

— Vad som hände oss var något exceptionellt. Så långa och pressande förhör är inte vanligt att utläningar utsättes för. Vi blev en munbit för sovjetmyndigheten eftersom materialet vi hade med oss inte var kristet utan politiskt. Jag gjorde detta för bröderna främst för att vi skulle bedja för dem.

— Jag hoppas att inte uppmaningarna till ett större allvar i insändaren skrämmar så att man tänker för länge i stället för att handla. Man kan faktiskt handla på andra sätt för att hjälpa församlingen i öst, sade Bengt Sareld.

*NILS-ERIK
ENGSTRÖM:*

-Ingen kommentar!

Nils-Erik Engström avböjde att göra en kommentar till insändaren.

— Det leder bara till ytterligare debatt och det gagnar inte saken, sade han.

NYA

SÄRLAREGN

261 väckelsesånger
Dur utsatt på alla sånger
Pris 13:50 inkl. moms

BESTÄLL IDAG!

Distribution:
MRM
Järntorgsgatan 7
703 61 ÖREBRO
Tel. 019/14 52 45
Pg 14 52 45 -7

Sänd mig mot postförskott

..... ex. av nya SÄRLAREGN à kr. 13:50
(inkl. allt utom porto)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel. _____ / _____

Prova 5 nr av Midnattsropet!

PROVPRENUMERERA

på Midnattsropet
5 nr för 7:50

Midnattsropet, Box 344, 101 24 STOCKHOLM

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 7:50 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn

Bostad

Postnr, adr.

Tel. /

Jesus Kristus är densamme

Peter Ögren:

Från ord till handling

Frälsningsarmén "öppnade eld" i stad efter stad, samhälle efter samhälle och land efter land. Baptisterna valde att handla och inte bara prata. Man hade möten i stugor, samlings-salar och i brist på utrymme under Guds öppna himmel. De som blev troende lät sig döpas varhelst det bäst lämpade sig. Barnen tog de själva hand om. Man upprättade en egen undervisning och tog barnen ur kyrkans skolor.

Många år senare börjar en annan grupp människor att handla på samma sätt. De ställer sig utanför alla religiösa och statliga sammanhang. Männens vägrar att ställa sig till förfogande i dödan-dets tjänst då dom kallas till värnplikt. Det är omöjligt för dom att gå in i en sådan uppgift utan att kompromissa med den sak för vilken de vill ge sina liv. De har inte tid att lära sig döda. De har viktigare saker att sköta.

Vid den tiden erbjuder samhället ekonomiskt stöd åt religiösa samfund mot vissa åtaganden. Det blir debatt men efter ett tag kapitulerar de flesta samfunden. Några envisas med att vägra att bli mer eller mindre isolerade. Maranata ställer sig helt avvisande till ett sådant förhållande till staten. Man kräver rätten att stå oberoende av och utanför de sammanhang där ekonomiska förbund upprättas med staten.

Maranatas evangelisering tar sig många olika uttryck. Ibland militanta och alltid revolutionära. Möten, gatu-möten, tältmöten, demonstration, spontana aktioner, tryckta skrifter och radio-sändningar.

Under det urkristna mottot "allting gemensamt" flyttar man samman i storfamiljer. Daglig gemenskap i arbete, möten och ekonomiska spörsmål efter gudomliga principer.

Under 1977 går man från ord till

handling i en fråga som länge varit föremål för diskussion. Det handlar om föräldrarnas rätt att själva uppfostra sina barn. Storfamiljerna tar sommarmånaderna till hjälp för att förbereda för en egen undervisning. Då höstterminen kommer skickar föräldrarna in ansökan om undervisning i hemmet och låter barnen få börja läsa i de första Pilgrims-skolorna.

Vi kunde gå igenom åtskilliga exempel på handlingskraftiga kristna. Det här är bara några få . . .

Vid vart särskilt av dessa tillfällen möttes de troende av fientlighet och hat. Deras handlingar väckte upp en storm av motstånd från kyrka, samhälle, press, allmänhet och pöbel. De vänligaste förvandlades plötsligt till blodtörstiga förföljare.

Man mötte hån, avsky, bespottelse, förakt, misshandling, diskriminering, fängelse, böter, landsförvisning och mycket annat.

Efteråt har vissa grupper blivit upprättade och förklarats martyrer. Men då dom handlade var dom föremål för allmänhetens förakt och hat.

Man såg med avsky på de troende, som bröt mot lagar och paragrafer. Chockade och traditionsbundna stads-befolkningar upprördes över halleluja-arméns profana verksamhetsmetoder.

Maktfullkomliga kyrkor och samfund förvägrade enskilda och grupper av troende rätten att stå utanför de etablerade sammanhangen.

Nu var det inte sina rättigheter man i första hand kämpade för. Dessa fick man längre fram då man kämpat länge och väl. Kampen gällde människors frälsning och församlingens uppbyggelse efter nya testamentets mönsterbild.

I grund och botten trodde man på Guds ords suveränitet. Guds ord står

över alla lagar och förordningar därför måste det åtyldas. Samtidigt visste man att världen var ond. Därför gick man aldrig ut och begärde att ofrälsta människor skulle acceptera bibeln och bygga ett samhälle på Guds ord. I stället gjorde de själva vad som förväntas av varje troende. De lydde. Utan att vänta på de ofrälsta, utan att vänta sig förståelse eller något annat lydde man Guds ord.

Vi ser att det inte var en politisk kamp som drev dem. De mänskliga rättigheter eller medborgarrätten var aldrig i centrum. Det var mera djupliggande motiv och gudomliga kallelser.

Just därför att det inte var en politisk kamp kunde de heller inte få stöd i de breda folklagen utan blev stämplade som dårar och brottslingar. En politisk kamp hade ju naturligtvis blivit erkänd på ett helt annat sätt. Så är det än idag.

Allteftersom tiden gick så påverkade deras hållning och den våldsamma förföljelsen omgivningen. Följden blev att dom åstadkom politiska förändringar. Först då blev dom erkända. Inte för vad de egentligen utträttade utan för en bisak.

Än idag är det likadant. Om vi kämpar en politisk kamp blir vi erkända. Om vi i en politisk kamp bryter mot lagen blir vi inte stämplade som dårar och kriminella utan får ett visst erkännande. Men om vi lyder bibeln och verkar för något som inte kan placeras eller kännas igen av allmänheten har vi inte en chans.

I alla tider har människor gått rakt i den här fällan. Många går i den idag och ställer upp på förföljarnas sida. Bara för att man inte ser djupare än till vad lagar, förordningar, opinioner och traditioner säger.

Prenumerera nu för 1978!

Midnattsropet kommer år 1978 ut med 16 nummer. Lösnummerpriset höjs samtidigt till 3:— medan prenumerationspriset förblir oförändrat 45:— för helår, 23:— för halvår och 12:— för kvartal.

Vi är tacksamma om Du sänder in prenumerationsavgiften så fort som möjligt. Det underlättar nämligen väsentligt vårt arbete.

Tack på förhand!

Presentkort på Midnattsropet

Prenumerera under hela nästa år till 5 av dina vänner för endast 175 kr (ordinarie pris 225 kr; 45 kr per prenumeration 1978).

En gåvoprenumeration helår kostar 38 kr.

Gåvoprenumerera på talongen

Sänd pengarna över postgiro
(pg nr 57 16 20 -4)

Gåvoprenumerationer

Namn

Adress

Postnr, adr:

Namn

Adress

Postnr, adr:

Namn

Adress

Postnr, adr:

Namn

Adress

Postnr, adr:

Namn

Adress

Postnr, adr:

Kupongen insänd av:

Namn

Adress

Postnr, adr:

Tidningen Midnattsropet, Box 344
101 24 Stockholm tel 08/23 52 30

PRENUMERERA NU – 1978!

Midnatts- ropet NU

TIDNINGEN MIDNATTSROPET vill stå för dagsaktuellt väckelsebudskap utan litterära försköningar förankrat i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseologi. Tidningen vill vara ett kamporgan för evangelisk väckelsekristen tro, mission och verksamhet. Tidningen är biblicentrisk i fundamentalistisk mening och antikyrlig i väckelsekristen mening. Den är samfundsobunden och bekämpar det kristna församlingens byråkratisering, kommersialisering och politisering.

Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsammans hålla denna sentida trons häruld levande under den tid som ännu står oss till buds.

FÖR OSS är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierade medarbetare utför sitt krävande arbete utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidning når egentligen sin läsare som en mycket personlig frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv.

Prenumerations- och lösnummerpriser kan inte finansiera tryck- och portokostnaderna för Midnattsropet. Den kostnadsspiral vi under de två sista åren tvingats in i, är mer än bekymmersam, men vår erfarenhet säger oss att tidningens läsekrets älskar Midnattsropet och vill så långt det yppar sig den minsta möjlighet svara för dess fortsatta existens.

JUST NU BEHÖVER vi allas omedelbara medverkan för att tillgodose vår tidnings akuta ekonomiska brist. Ge det stödet som en extra gåva och reglera samtidigt prenumerationen för nästa år.

(Arne Imsen i ledare, MR 13-14 1976)

Bibelstudier och väckelsemöten PÅ KASSETTBAND

ARNE IMSEN predikar:

☐ KB 30728 Jag ska göra er till människofiskare.	☐ KB 51102 Rättsuppgörelsen i himlen.
☐ KB 30812 Människans slut — Guds början.	☐ KB 51104a Staten som Gud I.
☐ KB 31216 Tillsammans med Jesus.	☐ KB 51107 Staten som Gud II.
☐ KB 31218 Församlingen och partipolitiken.	☐ KB 51111a Staten som Gud III.
☐ KB 40203 Tre epoker i den urkristna församlingen.	☐ KB 51113 Staten som Gud IV.
☐ KB 40326 En fungerande tro.	☐ KB 51119 Liknelser om himmelriket I.
☐ KB 40414 Släpp mitt folk.	☐ KB 51120 I + II Liknelser om himmelriket II.
☐ KB 40709 Allting gemensamt.	☐ KB 51121 Partier kring Jesus.
☐ KB 40811 Befrielse från avgudarna.	☐ KB 51221 Andens gåvor i funktion.
☐ KB 41029 Hur arbetar den onda andevärlden?	☐ KB 61225 En stor glädje.
☐ KB 41203 Den Helige Ande i urtid och nutid.	☐ KB 60224 Galaterbrevet I.
☐ KB 41221 Väckelse — ännu en gång?	☐ KB 60309 Galaterbrevet II.
☐ KB 50121 Andens frukt — köttets gärningar.	☐ KB 60316 Galaterbrevet III.
☐ KB 50302 Lärjungaskapets villkor.	☐ KB 60330 Galaterbrevet IV.
☐ KB 50311 Församlingen och samhället.	☐ KB 60406 Galaterbrevet V.
☐ KB 50323 Barnen — Församlingen och samhället.	☐ KB 60413 Galaterbrevet VI.
☐ KB 50331 Gibeoniterna list.	☐ KB 60420 Galaterbrevet VII.
☐ KB 50515 I + II Vår tids ideologer i uppenbarelsen.	☐ KB 60419 Fyra tidstecken.
☐ KB 50518 Hus och lokalförsamling i funktion.	☐ KB 60525 Köttets och Andens verk.
☐ KB 50718 Från brudförsamling till skökkyrka.	☐ KB 60607 Fri att tjäna.
☐ KB 50921 Skökans trolldom för villar folken.	☐ KB 60617 Kärlekens lov.
☐ KB 50923 Romarbrevet I.	☐ KB 60627 En gudstjänstfirande församling.
☐ KB 50930 Romarbrevet II.	☐ KB 60727 Storfamiljen.
☐ KB 51021 Romarbrevet III.	☐ KB 60803 Jordbävningar.
☐ KB 51028 Romarbrevet IV.	☐ KB 60919 Tecken eller uppenbarelse.
☐ KB 51104b Romarbrevet V.	☐ KB 61005 Efesierbrevet I.
☐ KB 51111b Romarbrevet VI.	☐ KB 61012 Efesierbrevet II.
☐ KB 51118 Romarbrevet VII.	☐ KB 61019c Efesierbrevet III.
☐ KB 51125 Romarbrevet VIII.	☐ KB 61102d Efesierbrevet IV.
☐ KB 51202 Romarbrevet IX.	☐ KB 61019a Rikedomar I.
☐ KB 51216 Romarbrevet X.	☐ KB 61021b Rikedomar II.
☐ KB 51230 Romarbrevet XI.	☐ KB 61021c Rikedomar III.
☐ KB 60113 Romarbrevet XII.	☐ KB 61109a Själavinnande I.
☐ KB 60120 Romarbrevet XIII.	☐ KB 61109b Nya liv.
☐ KB 51025 Kampen för evangelium	☐ KB 61119a Världsmakten.
	☐ KB 61130 Intag landet.
	☐ KB 70116 Att se Kristus.
	☐ KB 70209a Apostolisk evangelisation.
	☐ KB 70209b Väckelse eller rörelse.
	☐ KB 70210c Hus- lokal- o. universell församling.
	☐ KB 71106a Uppståndelsekraft NU! I
	☐ KB 71106b Uppståndelsekraft NU! II

"VAD SKALL JAG GÖRA FÖR ATT BLI FRÄLST?"

KB 60612
Väckelsemöte i Maranata-tältet,
N:a Latin, Stockholm

KRISTUS ÄR SVARET

KB 61024
Sånger och appeller om en ny livsstil
av gruppen "Christ is The Answer"

BIBELSKOLANS AVSLUTNING 1977

KB 71030 Söndag förmiddag
KB 71030b Missionsmötet på em.

ANDEUPPFYLLELSE

Bibelstudium med Arne Imsen
ETT UNIKT BAND
Inspelningsår 1961

ÅTER TILL BIBELN

KB 104
Sånger och appeller från Malmköpings-
veckan 1969.

GUNNO ANDERSSON:

☐ KB 31116	De fyra världsriken.
☐ KB 41215	De fyra evangelierna.
☐ KB 60307	Jag har överunnit världen.

JUAN CARLOS ORTIZ

☐ KB 70914	Onsd. 14.9 i Immanuelskyrkan Örebro.
☐ KB 70915	Torsd. 15.9 i Karolinska skolan, Örebro.
☐ KB 70916	Fred 16.9 i Brosalen, Stockholm.
☐ KB 70917a	Lörd 17.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
☐ KB 70917b	Lörd 17.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
☐ KB 70918a	Sönd 18.9 11.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
☐ KB 70918b	Sönd 18.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
☐ KB 70918c	Sönd 18.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
☐ KB 70919	Månd 19.9 i Brosalen, Stockholm.

Ovanstående band kostar 18:— Kr/st

Orderadress: **MRM** Järntorgsgatan 7, 703 61 ÖREBRO • 019/145 245, 14 84 35

Forts. fr. sista sidan

följa vissa lagar. Det är ett mönster som man måste följa. Gör man det, då blir man accepterad av Gud, och då får man komma till paradiset. Men gör man inte allt det som man måste, så kommer man till helvetet. Det är en hemsk trældom. Men jag började inse detta och jag såg att jag befann mig i en fruktansvärd situation. Jag var ju faktiskt inne i den där trældomen.

Då jag tog emot Jesus Kristus fick jag verkligen ljus över min situation, och jag fick på samma gång se att Jesus inte var sådan. Han gjorde allt för oss. Vi behövde inte göra en massa saker för att bli accepterade, utan det var han som gjorde det. Han dog, en gång för alla. Det finns ingen annan människa på jorden som har dött för oss. Men Jesus offrade sitt blod, för att rena oss från all synd. Han dog, men han uppstod igen. Och för hem till Gud. Men han skall snart komma tillbaka för att hämta alla de som hör honom till.

Jag tackar Gud för att jag får vittna om honom. Det är ett underbart tillfälle. Jag kan också tala om att han har helat mig från reumatism i ryggen.

Vad upplevde du när du hade blivit frälst?

AG: Jag upplevde en stor glädje inom mig. Det kändes som om jag hade tagit emot det största och mest underbara som finns. Mitt hjärta var fullt av glädje. Och nu är det alldeles vitt som snö också.

De rev biblarna i småbitar

Är du redo att vittna om Jesus för dina bröder i Tunisien?

AG: Jag åkte till Tunisien på semester förra året. Jag tog med mig många biblar dit. Men det gick inte. När jag kom till tullen öppnade de mina resväskor och fick syn på biblarna. De tog biblarna ifrån mig, och rev dem i småbitar. Jag blev mycket ledsen.

Hur går det att evangelisera bland araber i St. Etienne?

AG: Det går bra. Det första resultatet fick vi för inte så länge sedan. Det kom en broder från Tunisien. Han blev frälst och döpt i vatten. Herren har förvandlat hans liv.

Hur reagerade dina föräldrar när de fick veta att du tror på Jesus?

AG: Min far blev mycket arg. Han är fortfarande arg. Men min mor tyckte att jag kunde göra som jag ville. Att mitt liv hade blivit förvandlat det såg de i alla fall.

När tänker du återvända till Tunisien?

AG: Nästa år om Herren vill. Vi hoppas att Kristi församling åter skall bygga upp i Tunisien. I Jesu namn!

INSÄNDARE . . .

Forts. fr. sid 12

Jag väddar till alla som kallar sig kristna i detta land. Tag kommunisterna som ett föredöme. De offrade sig frivilligt för sina ideal och blev martyrer. Man angav inte sina kamrater. Så segrade de och byggde sitt ateistiska rike. Hur mycket mer borde inte vi vara uthålliga i kampen mot Satan. Hålla fast tills seger är vunnen. Vi som kallas den Allsmäktiges barn. Vi är mer privilegierade än andra för vi har Herren som kämpar för oss. Jesus har vunnit seger för alltid. Nu beror det på oss hur vi förvaltar den makt han har

givit åt oss och hur vi lyssnar till den helige Andes röst. Endast det som är gjort i Anden räknas som tjänst åt Gud. Inte det du gör av god vilja i köttligt förstånd.

PS: Med detta brev tänker jag inte sära någon. Det finns också i detta land uppriktiga Guds barn och tjänare. Men de är få, okända, föraktade, ouppskattade och hånade. Dock är de störst i himmelen. DS.

Anonym kristen

INTERVJU MED . . .

Forts. fr. sid 13

— Under täcknamnet "kristna" finns det olika slags kristna. Som redan sagts så är det de levande och aktiva som förföljs av myndigheterna och inte den ortodoxa kyrkan eller kompromissande "kristna".

— Kristna lider på grund av kristna. Själv har jag varit utsatt både här och i mitt hemland. Mest har jag upplevt detta här i Sverige. De dåliga förhållandena där hemma tjänar nämligen också till att svetsa oss samman.

Under samtalet nämner vi om en händelse under baptisternas världskongress i Stockholm och ber om en kommentar. Det som hade hänt var att officiella representanter för baptisterna i Sovjet vägrade att ställa upp i ett samtal med representanter för oregistrerade församlingar i andra kommunistländer.

— Under tvång blir kristna officiella representanter. Då myndigheterna skickar ut officiella grupper gör man det för att visa att det finns religionsfrihet. Jag känner till fall av officiella besökare som gjort lögnaktiga uttalanden om hemförhållandena. På hemmaplan har man varit med om att förråda sina egna bröder och systrar. Det är nästan omöjligt att vara levande kristen och samtidigt officiell representant. Jag vill inte säga kategoriskt att det alltid är omöjligt men det är mycket svårt.

— Jag tror inte att kommunistländerna är farligare för en kristen än kapitalistländerna. För en kristen som vill leva uppriktigt för sin tro utan hyckleri och kompromisser kommer det alltid att finnas förföljelse.

VÄLKOMMEN TILL

PIONJÄRERNAS PÅSKKONFERENS

23-27 mars

Gamla Bro, Gamla Brogatan 27, Stockholm

DORIS och ERNST HÖGLANDER, GUNNO ANDERSSON,
RUNE LUNDH, AXEL R. OLSSON, ÖSTEN DAHLBERG
och den äldre husförsamlingen.

Äldre vänner inbjudes särskilt!

PILGRIMSHEM: Trevliga rum tel 08/23 52 30
GAMLA BRO SERVERING: God husmanskost

En strid uppstod inom mig:

-Tänk, om det var sant!

Ung arab från Tunisien berättar om sin väg till frälsning

Hur kom du till tro, och hur tog du emot Jesus Kristus som din personliga Frälsare?

AG: När jag var 18 år gammal lämnade jag mitt hemland Tunisien för att börja arbeta och tjäna pengar i Frankrike. Jag hamnade i Toulouse, en stad som ligger i södra Frankrike. Jag trivdes inte där, så efter ett år bestämde jag mig för att flytta därifrån. Vart jag skulle flytta, det visste jag inte, men jag ville inte flytta från Frankrike.

Det var ett svårt val. Landet är ju ganska stort och det finns många städer. Eftersom jag inte kunde bestämma mig, tog jag tre papperslappar och skrev ner tre olika städer. Jag blundade och drog en. Det blev St. Etienne. Jag minns den här händelsen väldigt väl.

Jag packade mina väskor och reste dit. Det var ca 60 mil från Toulouse. Jag bosatte mig i en foaje för invandrare. I den här foajen fick jag lära känna en kristen man. Han bodde i rummet mitt emot mig, så det föll sig ganska naturligt att vi började hälsa på varandra.

Det var omöjligt att ungå att se alla hans affischer som hängde på väggen. Varenda gång jag var inne på hans rum blev jag påmind om texten på dem. Det stod: "Jesus älskar dig", "Jesus är din Frälsare" och "Jesus är vägen sanningen

och livet".

Jag började verkligen undra vem denne Jesus var. Jag sade till honom att Jesus var en vanlig människa precis som vi och att det väl inte var något speciellt med honom.

Då började han att läsa bibeln för mig. Senare inbjöd han mig att komma till ett möte i den församlingen som han tillhörde. Jag sa: "OK, men om jag inte trivs där så sticker jag därifrån".

Jag lade märke till att alla prisade och lovsjöng Herren på mötet, så jag försökte göra samma sak men eftersom det inte kom från hjärtat så gick det inte så bra. Sen slog det mig: "Hur kan jag sitta här och vara med i deras gudstjänst, jag som är en muslim. Inte kan jag byta min religion mot en annan religion".

Tänk, om det var sant!

Trots allt, var det svårt att släppa det jag hade sett och hört, och jag var väldigt nyfiken på vad det kunde vara för något. Detta ledde till att jag började läsa bibeln på franska. Jag läste från pärm till pärm, hela bibeln rakt igenom. Det tog ca en och en halv månad. Resultatet med min bibelläsning var att, det blev en väldig strid inom mig. Jag

Under sin resa till en kristen arabisk konferens i Frankrike i somras träffade Moussa Abna Aissa (t.v.) den kristne brodern Abdelwahab Guizani från Tunisien (mitten) och dennes hustru (t.h.). Abdelwahab Guizani berättar här om sin frälsningsupplevelse för Midnattsropet.

Intervju: Per-Arne Imsen och Moussa Abna Aissa

började fundera på allt som jag hade läst. Tänk om det var sant?

På det viset höll det på i några månader. Då kom Herren med svaret till mig mitt i natten. Han sa: "Mitt barn, jag är din frälsare. Frukta därför inte, utan kom du och följ mig".

Efter den här händelsen bekände jag mina synder för Jesus, och jag upplevde att jag fick förlåtelse. Jag blev samtidigt döpt i den helige Ande. Efter ett år kände jag att jag måste bli döpt i vatten. Jag gick tillbaka till den församlingen där jag hade varit på möte. Jag bad att få tala med deras pastor. Han började att undervisa mig om dopet både hemma och i församlingen.

Dopföretningen ägde rum den 16 maj 1976. Nu tackar jag Herren för att han har gjort stora ting i mitt liv. Den här frälsningen som jag har fått uppleva, vill jag inte behålla för mig själv. Jag vill proklamera den för alla mina arabiska bröder som inte vet vem Jesus är. Jag måste passa på nu när det ännu finns tid att göra det. Han är den ende Frälsaren.

Vad var det som gjorde att du tog emot Jesus Kristus?

AG: Den muhammedanska läran har alltid ställt krav på människan. Allt bygger på egna gärningar. Man måste vara på ett visst sätt, och man måste

Forts. sid 19